

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

En smuk Sang.

Mel. Jeg Syndefulde vil nedfalde.

Skal Glæden stedse borte blive For mig, elendig og forladt? Skal Sorg og Græmmelse tillige Mig følge ind i Dødens Nat? Jeg ønsker snart, at Gud vil ende Min ringe og nedtrykte Gang, Min Sorrig sig til Glæde vende Hos Gud i Himlens Frydeland.

2. Imidlertid vil jeg fremsføre For Eder her en liden Sang; Jeg ønsker, Alle den vil høre, Den handler om min Skjæbnes Gang. Hvor hukteligt maa det ei være I Gru og Modgang at fremgaa, Taalmodig jeg min Sorg vil bære Og haabe, den en Ende faar.

3. Bist var det bedre, at jeg ikke Var bleven hid til Verden født, Naar det for mig var saa beskiftet At gaa i Skjændsel, Spot og Rød. Min Moder, som i Graven hviler, Saa haabfuld ved min Bugge sad, At jeg for hende skulde blive En Trøst og til en Støttestav.

4. Erindringer er tua tilbage Af mine soundne Barndoms Aar. Ja hastig gaar Ungdommens Dage, Man ved ei, hvad som forestaar. Naar femten Aar jeg havde levet, Da gjentog jeg min Daabes Pagt; Men ak! den blev snart fra mig revet, Da jeg paa den gab liden Agt.

5. Retfærdig Gud, som Alting kjender, Udrael din Haand og hjælp du mig, Saa jeg fra Lastens Bane vender Og angerfuld henflyr til dig. Et Skriftens Ord det til mig sige, At du vil ingen Synders Død, Men trofast hjælpe ham tillive, Saa han kan finde Hvilen sød.

V box 3:69

6. Tungtsindig maa jeg det bekjende, At jeg min Tid har slet forspildt, Ved Næstens Guds mig at tilbende, Jeg paa min Frihed led Forlis; Tungt var det vist for mig at høre, Hvad som af Retten's Mænd blev sagt: Til Straffens Sted jeg skulde søres, Og fire Aar blev mig paalagt.

7. Og atter jeg den Vej maa vandre Adskilt fra Slægt og Venner kjær. De sig fornøier med hverandre, Mens jeg min Tid maa slide her I stor Foragt bag Fængslets Mure Bevogtet baade Nat og Dag, Hvor Dagene mig falder sure Og volber mig stort Hjertenag.

8. Længselsfuldt mit Hjerte sukker Under Lovens tunge Nag, Jeg under Trældommen maa bukke, Indtil den Time engang slaar, Da jeg min Frihed skal gjenfinde, Tillige dem, som jeg har kjær. O, gid det Maal jeg kunde vinde, Men endnu det langt borte er.

9. Saaledes gaar det med saa mange, Som ville gaa sin egen Vej, Kun Skam og Laster de opfange, Og hvad som Ret er, gjør de ei. Jeg aldrig her i Verden mere Kan blive lykkelig og glad, Hvis Lastens Vej jeg ei aftræder, Det har Erfaringen mig sagt.

10. Exempler nok vi deraf have, Naar vi kun ser os lidt omkring, Ja mange er af Satans Snare Saa aldeles viklet ind Og nu maa med Sul og Klage Tømme Sorgens bitre Drik Og ønske, at de var tilbage, Hvor ifra de engang git.

11. Nu til min Fader jeg mig vender, Som endnu lever og maa se Sin Son af Lovens stærkte Hænder Saa lykkelig at bøies ned; Det maa vel

saare haardt hans Hjerte, Ja maaffe jeg for Tiden kan Af Sorg og Græmmelse og Smerte I Gravens Skjød nedlægge ham.

12. Raad og Trøst du ham maa give, Du al Raadens gode Gud, Tag ham til dit Himmerige, Naar fra Verden han gaar ud Efter Striden her i Live, No og Fred han finde kan. O! saa lad ham stedse hvile Uforstyrret i din Grav.

13. Endnu et Haab jeg har tilbage, Hvorved mit Hjerte Lindring faar, Og det vil vistnok mer tiltage, Om jeg min Frihed skal opnaa, Om jeg den Stat igjen skal finde, Som jeg nu længe savne maa, Den skal mig aldrig gaa af Minde, Wien stedse mig for Die staa.

14. Saa lev da vel, min kjære Pige, Hav Fred og Glæde paa din Vej Og hør, hvad jeg til dig vil sige: Lev lykkelig, men glem mig ei! Thi hvor du end i Verden banker, Det være langt fra eller nær, Stød mig ei bort fra dine Tanker, Men lad mig staa dit Hjerte nær.

15. Thi hvad som Gud vil sammensøie, Det aldrig her adskilles kan, Skjønt Modgang mig nu dybt nedbøie, Dog Haabet jeg ei slippe kan, At jeg dig atter skal gjenfinde, Som jeg mit Hjerte skjenket har, Nei aldrig det gaar mig af Minde, Det Løfte, jeg dig engang gav.

16. At, at den Dag var snart oprunden, Jeg dig igjen skal saa at se, Jeg efter den med Længsel stunder Om Gud da vil, det saa skal se, Og om jeg skal min Vandring ende Paa dette kummerfulde Sted, Den Bøn jeg da til Gud vil sende: Han vil dig skjenke Held og Fred.

17. Nu vil jeg da min Bise slutte, Dg sige dig et ømt Farvel, Til Gud om Redning maa jeg sukke, Som frelse kan hver Synders Sjæl, Saa at vi glad for Herrens Trone Gist oppe i det skønne Land Da frelste og med Jubeltone Kan synge Gud en Frydefang.

Nu for Tiden.

1. Nu er blevet helt stort i Byen, Man ei behøver den mindste Bryen, Thi Kona mi er nu bleven Fru, Dg dette synes jeg godt om, Du.

2. Na Dattru mi, det lange Dfen, Hun bliver nu tituleret Frøken, Hvad staar det saa paa at leve nu? Jeg synes ei om at arbejde, Du.

2. Nu kan Du tro, at vi herligt lever, Han Carl han gaar paa Billard og stræber, Min Datter føjter i Byen om, Mens Maben min er saa ofte tom.

4. Gid Pokker tage den nye Stikken, Jeg gaar nu baglænds og staar i Stikken For al den Pokkerens Hurlumhei, Som mine Kvindsfolk har skaffet mig.

Thronhjem.

Trykt paa Bestilling i Johan L. Sundts Bogtrykkeri.